

Lovforslagene sattes til forhandling.

Niels Matthiasen: Hvis man betragter lovforslagene om ændring af loven om statstilskud til kunstmuseer og om ændring af loven om kulturhistoriske lokalmuseer rent overfladisk, kunne det jo se ud, som om det, det drejede sig om, var at lave en ajourføring af lovenes økonomiske grundlag, samtidig med at der åbnedes mulighed for en friere administration i kulturministeriet af lovene i forhold til museumsstyrelserne. Så langt så godt, og socialdemokratiet kan give sin umiddelbare tilslutning i så henseende, selv om vi har en fornemmelse af, at de økonomiske rammer næppe heller denne gang når den nødvendige størrelse.

Det er et lidt indviklet talmateriale, vi har fået i betænkningen, det er, synes jeg, så indviklet, som det næsten kun kan være, når det er kulturpersonligheder, der beskæftiger sig med tal, og vi kan ikke rigtig se, om der ligger en reel fremgang i det. Kulturministeren kan selvfølgelig henvise til rigets almindelige økonomiske forfatning, som han gjorde det i 1969, og så kan ministeren endda denne gang tilføje, at den økonomiske tilstand siden dengang er blevet jævnt forværret.

Går man imidlertid bag lovforslagene og går tilbage til behandlingen af lovene i samlingen 1968-69, så ser man, at der er en hel række uafklarede problemer, som heller ikke denne gang er taget op til løsning. Fra socialdemokratiets side pegede vi dengang på de tanker vedrørende museer, som fandtes i kulturbetænkning nr. 517, som da netop var kommet. Men kulturministeren mente ikke dengang, at man var kommet stort videre med lovene, selv om kulturbetænkningen var blevet inddraget i debatten. Nu er der imidlertid gået et tidsrum af godt 2 år, kulturbetænkningen har sat sig, og den burde vel i hvert fald begynde også at sætte sine spor i praktisk lovgivning. Jeg er ked af, at det måske bliver lidt monomant, at jeg altid minder ministeren om nr. 517, men jeg synes faktisk, det er sådan en god betænkning.

Vi beklagede os fra socialdemokratiets side også over det tidspres, udvalget dengang arbejdede under, og som umuliggjorde, at udvalget fik lejlighed til at rejse ud og se på forholdene på museerne, tale med de folk, som varetager hele dette væsentlige kulturelle område.

Det er, så vidt jeg kan se, ministerens hensigt, at de nye love skal træde i kraft den 1. april i år, altså også denne gang under et stærkt tidspres. Det er beklageligt, fordi jeg tror, at det ville have været nyttigt at få en grundig drøftelse af hele vor museumsplanlægning og museumsfinansiering. I mange øren lyder ordet „museum“ bare som noget støvet. Jeg tror imidlertid, at der er ved at ske noget, at der er ved at ske en ændring på dette område. Vi har et tydeligt eksempel på noget andet med Louisiana-museet. Det er et væsentligt fremskridt ved det foreliggende forslag om ændring af lov om statstilskud til kunstmuseer, at dette kunstcenter inddrages under statens tilskudsramme. Louisiana er eksemplet på det personlige initiativ, som udviklede sig, og som er blevet et naturligt centrum for forevisning af tidens kunst, et kunstcenter, men også et debatcenter, et selvskabt kulturcenter, som fortjener og er berettiget til den offentlige støtte. Men sådan er selvfølgelig ikke alle museer, og der kunne vel være lejlighed til at spørge generelt, om museerne er levende nok, om de opfylder den opgave, som de kan eller bør opfylde. Har de arbejdet sig ud af den traditionelle museumsstil og fået en central plads i det lokale oplysningsarbejde? Er det et sted, hvor egnens borgere naturligt finder hen? Er deres samarbejde med skolerne om undervisning tilfredsstillende? Har man gjort tilstrækkeligt for ikke bare at vise historiske minder og kunst? Også søgt at gøre det på en sådan måde, at det gøres i menneskevenlige omgivelser, at der skabes et miljø?

Da den tidligere kulturminister udskød lovene eller loven om kulturcentrene, var det jo ikke for at droppe tanken, snarere for at normalisere den, men årsagen var bl. a.